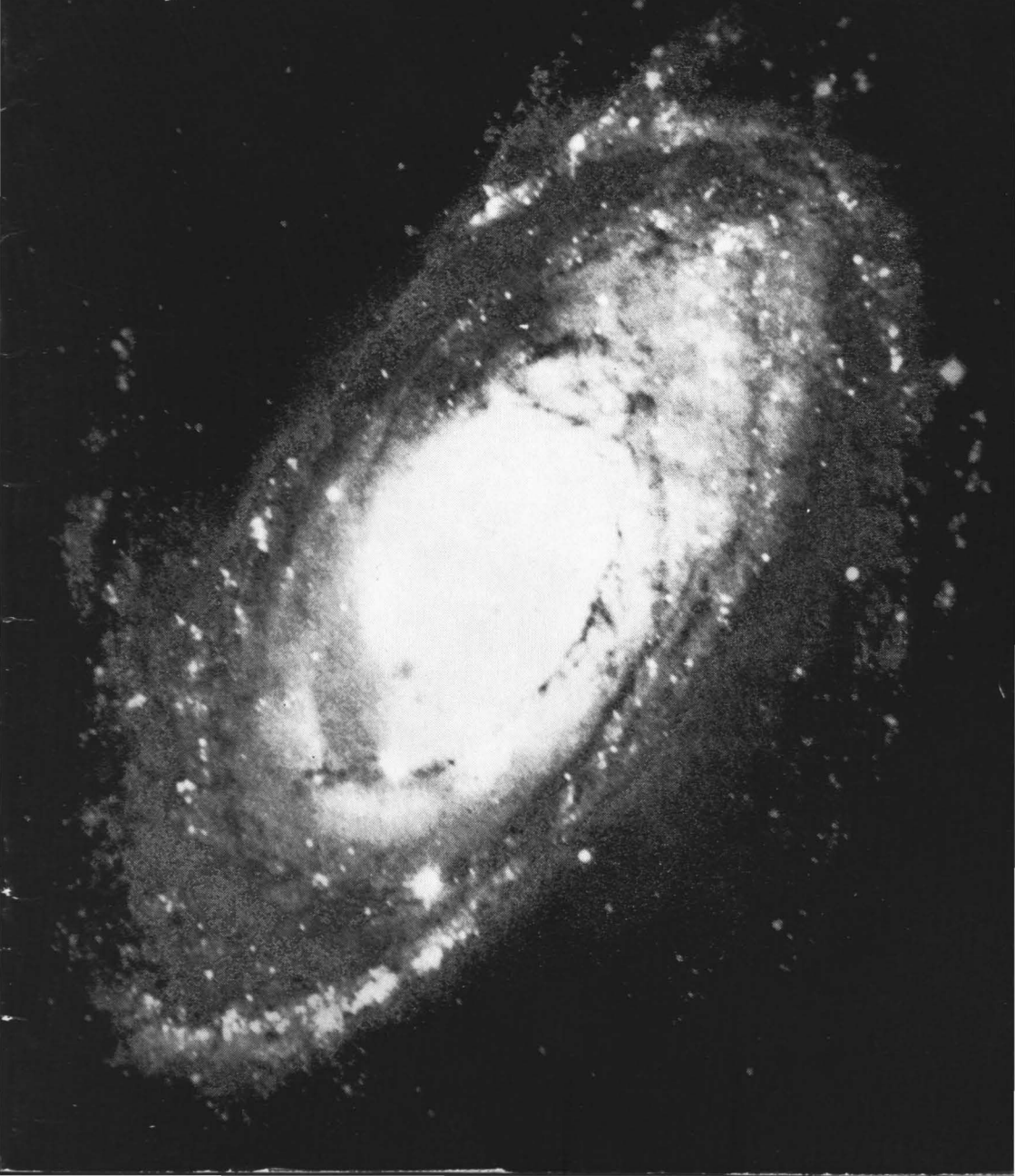

Galax

Galax

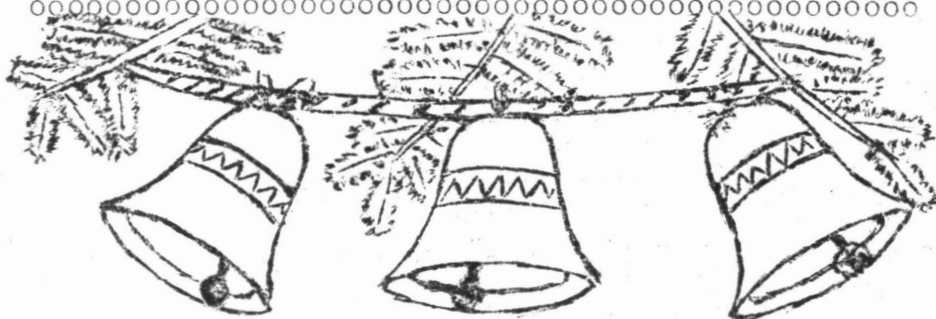
Årgång 3 - Nr 12 - December 1963

Tidn. adress:

M. I. S., Fack 2012, Malmö 2

Red. och ansv. utgivare:

A. Holmqvist, G. Carlsson och Y. Freij

Ur innehållet:

Sidan:

Nådens år anno 1963.....	2
Mitt besök på Venus. Av Lobsang Rampa.....	4
Har Svantesson rätt?.....	14
Ny ö utanför Island.....	16
Nostradamus profetior.....	17
Mellan Himmel och Jord.....	24
Försvunnen teknik.....	27
Har vi återupptäckt flygtekniken i förhisto- risk kultur? Av prof. Marcel Homet.....	28

Vi önskar alla våra läsare en riktigt God Jul
och ett Gott Nytt År 1964!

NÅDENS ÅR

a n n o

1 9 6 3

av Alve Holmqvist

Ja, i sanning må man säga "nådens år", ty har det varit annat än en nåd att vår värld ännu befinner sig inom fredens gränser? Det har ofta nog varit på tal att gräva upp den visserligen gamla, men mycket välslipade stridsyxan igen, en yxa som efter människohändernas grepp fått djupa fåror i sitt skaft. Yxans egg är, trots tidsåldrars förslitning, skarpare än nånsin förr i människans historia.

Fredskonferenser har i vanlig ordning avslöst varandra på löpande band, likaså hårda duster angående gränsdragningar, och oklara fredsfördrag från andra världskrigets dagar. Öst och Väst har visat varandra framtänderna i sådan grad, att den s.k. fria världen har bävat inför utgången. Men hittills tycks en nådig Gudom ha styrt människornas förnuft, och en tillfällig lösning har uppenbarat sig i sista stund.

Till och med själva moder Jord har skakat i sina grundvalar inför den hårda tonen hos de "stora". Världsmakterna har nu satt igång en vibrationsvåg som ingen nu levande människa kan stoppa, och som nu rullar som ett "karmas jättehjul" mot sitt mål. Genom att leka med atomkraften satte vetenskapen redan för ett par decennier sedan denna våg i rörelse.

Här och var flammor det upp en liten eldsvådeunge, ett försök av den begärsgalne människan att erövra sin nästas frid och egendom. Ännu har denna "unge" kunnat hållas i schack, dock inte utan svåra umbäranden för de folk som drabbats av olyckorna.

Över vårt land har den vita fredsduvan svävat i 150 år, och bringat välsignelse och välfärd över oss. Vi må vara tacksamma för den

impuls av förnuft som nådde våra styrandes hjärtan både 1914 och 1939. I annat fall hade inte Sverige sett ut som det gör i dag. Men folket har verkligen också tagit lärdom av den stora ymesten att få gå fria från krigshelvetet, det har hjälpt till litet varstans i den nöd som drabbat oftast helt oskyldiga varelser, och hjälpen fortsätter än i dag åt krigets kvarvarande offer, och även åt de som drabbats av naturkatastrofer.

För att bromsa verkningarna av den väldiga vibrationsvåg av ondska, som människorna i sitt oförstånd satt i rörelse, synes en högre Intel ligens sända ut sina motsatta vibrationer av kosmisk Godhet. Dessa vibrationer kan endast förnimmas som en "Tystnadens Röst", men de som har utvecklade hörselorgan förnimmar denna röst och anammar dess budskap, vars innehåll kan uttalas i dessa ord: "Förstå och Älska din Nästa så som dig själv, och Gud över allt annat."

Frid och harmoni följer den varelse som kan efterfölja en sådan uppmaning i något avseende.

Nådens år 1963 går nu in i sin tolfte månad. Människorna rustar för fullt inför den kommande julhögtiden. De planerar och räknar ut vad de skall ha i julklappar denna gång, och den väldiga penninglavinen är i full gång. Mången gång rullar denna lavin i onödans och fåfångans spår.

Det är inte allom givet att kunna hjälpa ekonomiskt, men en vacker tanke och en allvarligt sinnad meditation eller bön över de nödlidande och de sjuka, har en oerhörd betydelse för dem, även om en del av oss kanske inte ännu helt förmår fatta dess verkliga innebörd.

Får du skattenedel tillbaka, eller har du eljest ett litet överflöd, så finns det institutioner som på bästa sätt vidarebefordrar din insats till rättmätiga behövande.

Gå då med gott hjärta och hjälp där du kan, och du hjälper därmed inte bara de nödlidande, utan också dig själv...

MITT BESÖK PÅ VENUS
""""""""""

av T. Lobsang Rampa

Berättelsen om Lobsang Rampas Venusbesök skulle egentligen ha ingått som ett kapitel i hans första bok, Det Tredje Ögat, men förläggaren vågade inte publicera det. Ni kanske förstår varför, sedan ni tagit del av hans fantastiska, nära nog otroliga redogörelse.

Aftonens vindar susade vänligt genom träden i den Gömda Dalen, som låg insvept i en atmosfär av frid och harmoni. Vi låg runt lägerelden, Lama Mingyar Dondup, jag och tre munkkamrater, i allt fem. Vi hade länge varit stadda på vandring och var nu långt borta från Lhasa, långt borta från de frusna bergssluttningarna och de ofruktbara landområdena. Från början hade vi varit elva, men nu var vi endast fem kvar. Våra kamrater hade stupat längs vägen, offer för snöskred, för den bittra isande källden och andra umbäranden. Nu låg vi och vilade ut i den Gömda Dalens värme. Underverk hade verkligen vederfarits oss sedan vi upprättade förbindelse med Gudarna från andra världar, Gudar som vakade över Jorden och höll den från självförintelse. Denna kväll beslöt vi att gå tidigt till vila - under hela dagen hade vi undersökt hemligheterna i den ofantliga staden som till hälften låg begravd i glaciären. Vi hade lärt oss mycket, men vi var här för att lära ännu mera.

Vi tittade på varandra och undrade vem det var som talade, ty en vänlig men enträgen tanke gjorde intrång i våra medvetanden: "Bröder, Bröder, kom denna väg. Vi väntar." Tveksamt kom vi på fötter, en efter en, och tittade oss omkring. Ingen fanns inom synhåll, men likväl återkom den enträgna befallningen: "Bröder, denna väg. Vi väntar." Då följde vi vår intuition och skyndade med raska steg mot den plats där farkosterna från andra världar låg. Dess

besättningsmän utförde varjehanda uppdrag runt skeppen. När vi närmade oss ett av de större skeppen, kom en bredaxlad man ner från det och gick oss till mötes med sin ena hand på hjärtat, i en gest av frid och välkomsthälsning. "Ah, Bröder, så har ni äntligen kommit. Vi har kallat på er under den senaste timmen. Vi trodde att era hjärnor kanske hade slumrat in." Vi bugade oss undergivet för honom, bugade oss för ett Högre Väsen från den yttre rymden. Han vände sig om och visade fram oss till skeppet.

Vi stod vid sidan av skeppet, då det plötsligt kändes som om vi var fångade av en mäktig kraft som lyfte oss uppåt. "Ja," svarade han på våra outtalade tankar, "detta är en anti-gravitationsstråle, en levitator kallar vi den. Den bespar oss besväret att klättra."

Inkomma i skeppet ledde han in oss i ett rum som påminde oss om det skepp vi nyligen åkt en tur i. Vi tittade oss omkring; vi kunde se rakt ut som om det inte fanns några väggar alls, likväl visste vi att dessa väggar var av solid metall, en metall hårdare än någon vi känner till.

"Mina Bröder," sade Den Brede, "ni har haft en efter era mått lång resa, och ni har efter alla mått uthärdat mycket. I natt skall vi föra er långt bort från er egen jord; vi skall ta er med till den planet som ni kallar Venus. Vi för er dit för att visa, att det finns civilisationer som långt överglänsar dem ni på Jorden äger kännedom om, och även för att era jordelivs dagar måtte bli va ljusare med kunskapen om vad som finns och vad det är. Men låt oss först äta. Jag är medveten om att ni just var i färd med att intaga er aftonmåltid."

Han sände ut en telepatisk befallning, och strax inträdde betjäningen bärande på brickor. Någon gick fram till väggen och tryckte på några knappar, varvid en sektion av golvet strax höjde sig och blev till ett bord. Samtidigt dök det upp sittdynor på vilka vi kunde vila i enlighet med Österlandets tradition och således slippa stylta upp oss på västerländskt vis.

Locken på de glänsande skålarna - som gjorda av den renaste kristall, tycktes det - togs av och vi blev serverade. Maten var enligt våra begrepp högst anmärkningsvärd. Först fick vi frukter av olika slag, sedan pastejer i skålar av kristall. Vår värd var hela tiden mycket mån om våra behov. Den Brede sade: "Här äter vi endast det som naturen förser oss med. Dessa frukter kämmer ni inte till på Jorden - det är frukter som ersätter bröd, kött, ja, allting. Dessa pastejer, som ni nog kommer att finna verkligt läckra, är komponerade av nötter som härrör från andra planeter i detta solsystem."

De var verkligen läckra, som han hade sagt, och vi åt en hel del av dem. Smaken var främmande för oss men mycket njutbar, och dryckerna var framställda av fruktsafter. Dessa människor var mycket humanare än vi tibetaner. De dödade inte någonting och födde inte upp djur i avsikt att taga deras mjölk.

När måltiden var avslutad togs brickorna bort, och bordet tillsammans med sittdynorna försvann åter ner i golvet.

"Vi är nu i rörelse," sade Den Brede. Vi vände oss om och stirrade ut genom väggen. Vi förnam varken rörelse eller ljud - likväl steg vi. Allt hastigare höjdes vi, lämnande under oss den mörknande Jorden. Då vi stirrade nedåt kunde vi se hur Solen lyste över horisonten, över den fjärran avlägsna jordkrökningen.

Vi steg allt högre och högre och kunde nu se Jordens kontinenter i skiftande färger - grönt och brunt - och vi kunde se de vita molnen och de blå-gråa oceanernas upprörda vatten. Men av människans verk fanns intet spår, och från vår höjd fanns det inte alls något som tydde på att det fanns liv på Jorden. Medan vi steg allt högre upptäckte vi, att främmande ljus dansade kring utanför fönstren - som om regnbågen hade manifesterat sig i form av väldiga böljande lakan, fäst med flera färger än någon regnbåge någonsin upplevt. Detta var aurans elektriska utstrålning. Det verkade

som om hela Jorden var insvept i guld, rött, grönt och djupaste purpur som svävade kring, liksom pådrivna av en osynlig vind. Kaskader av ljus glittrade och gnistrade i alla färger och blänkte till genom gardinerna, som om de var genomstungna av Gudarnas spjut.

Högre och högre steg vi, ut i den djupa rymdens mörker. Jorden var nu inte större än en liten rund frukt och lyste med en blå-grå glans, inte alls lik månens, som hade en gulaktig färg, utan blå-grå, en verkligt sällsam färg.

Vi ilade längre och längre ut i rymden, och stjärnorna framför oss ändrade färg och den framförvarande Solens gyllene strålar blev blodröda. Långt bakom oss hade Jorden försvunnit, och vi såg till vår häpnad och förvåning att det bakom oss endast fanns mörker, svart som i ett tomrum. Jag vände mig till Den Erede, flämtande av förvåning, men han bara skrattade och sade: "Åh! Vi färdas nu snabbare än ljuset, - det finns alltså inget ljus bakom oss emedan vi hunnit förbi det, och framför oss hinser vi ikapp ljuset. Hela det synliga spektrat är således ordnat, och därför ser vi en planet som röd i stället för bländande vit, och den blir ännu mörkare röd ända tills det röda övergår i purpur och purpurn i svart. Ljuset som ni ser är inte alls ljus utan en sinnenas illusion."

Detta var verkligen fascinerande - att färdas snabbare än själva ljuset och likväl inte ha någon förnimmelse av det. Jag kunde inte begripa hur de kunde navigera i en sådan fart, men jag fick snart reda på att allt utfördes av robotkontroller.

Trollbundna stirrade vi ut. I stället för nålprickar av ljus såg vi nu streck, som om en valhänt konstnär hade kladdat på en svart vägg med glödande färger, vilka förändrades under tiden vi tittade på dem. Äntligen började färgerna visa sig mera normala! Det svarta gav vika för purpur, purpurn för röd-brunt, det rödbruna för scharlakansrött, och därefter såg vi åter nålprickar av ljus. Stjärnorna bakom

oss var gröna och blå, medan de framför oss var röda och gula. Under det att vi saktade ner farten ännu mera, återvände stjärnorna framför oss till sina normala färger, likaså de bakom oss.

Framför oss låg det en väldig boll som då-sigt vände sig i rymdens svarta ocean, en boll helt övertäckt med vita ulliknande moln, en boll som påminde mig om tisteldun som svävar upp mot en mörk himmel. Vi cirklade runt två, tre, kanske fem varv, varefter Den Brede sade: "Vi är på väg in i atmosfären. Vi kommer snart att vara nere, och ni kommer då att beträda en värld som inte är utländsk, utan endast obekant för er."

Skeppet sänkte sig sakta, långsamt sjönk det ner i vita ulliga moln, böljande fingrar sträcktes ut och flyktade förbi våra fönster. Den Brede fingrade på en kontroll, och det var som om magiska händer hade sopat molnen åt sidan, sopat åt sidan allt som fördunklade vår syn. Vi tittade ut med bävan. Molnen hade med någon Gudarnas magi gjorts osynliga, och under oss såg vi den sällsamma världen, en värld befolkad av Övermänniskor.

Efter hand som vi kom närmare såg vi sago-städer som nådde ända upp till himlen, ofantliga byggnader, överjordiska, nästan otroligt underbara i sin konstruktion. Det fanns resliga spiror av lökformiga kupoler mellan vars tinnar sträckte sig broar likt spindelväv, och likt spindelväv glittrade de i levande färger, röda och blå, malvafärger, purpur och guld, och likväl, nyfikna tänke, fanns det inget sol-ljus. Hela denna värld var betäckt av moln. Jag tittade mig omkring medan vi for förbi den ena staden efter den andra, och det tycktes mig som om hela atmosfären lyste; allting i skyn gav ifrån sig ljus och det fanns inga skuggor, ej heller någon central ljuskälla. Det verkade som om hela molnstrukturen radierade ut ett jämt, milt ljus av en kvalitet som jag inte trodde existerade. Ljuset var oblandat och rent.

Vi lämnade städerna bakom oss och kom till en skön ocean som gnistrade i renaste blått. Det låg några småbåtar på vattnet, och när jag pekade på dem, log Den Brede vänligt och sade: "Åh, det är bara nöjesskutor. Vi använder inte något så saktfärdigt som båtar i denna värld."

Efter några minuter hade vi korsat denna ocean och kom fram till en annan glänsande stad som till och med överglänste dem vi sett förut. I själva hjärtat av staden fanns det en öppen plats mot vilken vi närmade oss. Vi kryssade omkring några minuter på en halv mils höjd över staden och den öppna platsen, och sedan sänkte vi oss, som på svar till en signal, långsamt och ljudlöst. Gradvis, nästan omärkligt, kom marken närmare och närmare. Snart var vi i järnhöjd med den sagolika stadens högsta torn och timnar. Ingen människa från Tibet har någonsin förut sett dess like. Vi kunde inte avgöra byggnadsmaterialets natur; de tornade upp sig mot stjärnorna, dessa ofantliga byggnader, och från varje fönster syntes ansikten som tittade ut. Ju närmare och lägre vi kom, desto tydligare kunde vi urskilja dessa ansikten; de var sköna.

Under hela vår vistelse på Venus såg vi över huvud taget ingen som inte efter jordiska mått var ovanligt skön. Fulhet var ett okänt begrepp i denna värld, vare sig det gällde fulhet av sinnet eller fulhet av kroppen.

Innan vi visste ordet av var vi nere på marken. Vår maskin hade landat utan några ryckningar eller skakningar. Den Brede vände sig till oss och sade: "Nu är det tid att stiga av, mina Bröder, tid att beträda denna värld av skönhet."

Han vände sig om och ledde oss ut ur rummet. Vi gick längs en korridor till höger och åkte åter ner i den märkliga "rulltrappan".

Nedkomna till marken tittade vi oss omkring för första gången. Nyligen hade vi varit fullt upptagna med att beundra vårt nedstigningssätt. Nu fann vi folket väntande på oss, tydligen officerare, resliga män med allvarliga ansik-

ten och med en värdighet som inte är känd på den upproriska Jorden. En av dem steg fram och sänkte sitt huvud i vår riktning. Tankar strömmade in i våra sinnen - hans telepatiska tankar. Han hälsade oss på tankens universella tungomål. Inte ett ljud yttrades i hela församlingen, utom möjligen våra ofrivilliga flämtningar av förvåning.

Under några minuter stod vi så alla i telepatisk förbindelse, därefter bugade sig talesmannen åt vårt håll och vände sig sedan om med en telepatisk instruktion åt oss att följa honom. Vi följde honom ungefär femtio steg och var så framme vid ett högst märkligt fordon. De kallade det för en flygbil. Fordonet var omkring 30 fot (9 m.) långt och svävade 2 - 3 tum ovanför marken. En sektion av genomskinlig plast gled åt sidan och vi blev visade in. Den Brede och talesmannen gick med oss in. Vi satt upprätta i de mycket bekväma sätena.

Plötsligt ropade vi till av förvåning igen; utan att vi anade någon rörelse, upptäckte vi att vi i själva verket susade fram med en skräckingivande hastighet. Byggnaderna runt omkring oss blev suddiga på grund av farten och jag blev riktigt grundligt förskräckt. Det fanns inga kontroller på fordonet. Vi bara satt, och maskinen ilade iväg med oss. Den Brede log vänligt mot mig och sade: "Frukta ej, Broder, det finns ingenting att frukta. Denna maskin kontrolleras långt härifrån. Vi är snart framme vid vårt mål, Kunskapens Samlingssal, där ni kommer att hälsas välkomna. Där kommer ni att bli visade er jords förflutna, dess närvarande och dess framtid, den möjliga framtiden. Mina bröder, emedan människan själv skapar sitt öde, är sannolikheterna verkligen starka i en viss riktning, och om människan inte förändrar sitt sinne, kommer de sannolikheter som ni skall få se i Kunskapens Samlingssal att bli verkligheter."

Jag tittade åt sidan och fann att vi nu befann oss på kanske 6 fots höjd över marken som faktiskt glimrade förbi. Fordon som på båda

sidor passerade oss, tycktes komma rusande mot oss, för att i sista ögonblicket slinka förbi. Detta skrämde mig verkligen, och kalla rysningar ilade upp och ned längs ryggraden, vid tanken på vad som skulle kunna hända om två av dessa fordon körde emot varandra med en så kolossal hastighet.

Jag lade märke till att byggnaderna nu passerade långsammare. Jag kunde föreställa mig att byggnaderna förflyttade sig i stället för fordonet, ty det kändes ingenting av farten.

Fordonet saktade in gradvis, gjorde en hakvinkelvändning åt vänster, mot en ofantlig byggnad som stod på en öppen plats. Det var en offentlig byggnad som bars upp av glittrande pelare, och breda trappsteg ledde upp till den. På trappstegen stod det en grupp ungt folk som tydligen väntade på att få se oss besökare från Tibet. Maskinen fortsatte långsamt, ungefär med en springande mans hastighet. Den steg upp i jämnhöjd med de översta trappstegen, och gled in genom huvudentrén till den magnifika byggnaden.

Framkomna till en parkeringsplats hastade betjäningen oss till mötes. De förde dörrarna på vår maskin åt sidan och hjälpte oss att stiga av. Jag såg mig omkring fullkomligt trolldunden. På den ena sidan fanns det ett grönt övertäckt bord, och runt det var en grupp gyllene troner placerade, på vilka en grupp personer satt. Vi var i telepatisk kontakt med denna grupp - Herrarna från Venus - vilka kontrollerade denna speciella verksamhetssfär. Det är av ringa betydelse vad vi meddelade dem, likaså vad de meddelade oss.

Till sist tänkte en man vid sidan om oss: "Nu, mina Bröder, har vi utbytt mycken kunskap av intresse. Vi skall nu ge er en inblick i er egen värld, en inblick i de förhållanden som råder i alla länder på ert klot, och vi ska visa er Jordens möjliga kurs i framtiden."

Han och de andra reste sig upp, och vi gick utmed en korridor, då vi från Tibet plötsligt stannade upp och höll andan av pur förvåning.

Framför oss såg vi den svartaste natt, rymdens yttersta mörker, och mitt i detta roterande vår egen Jord i sävligt mak. Vi såg de blågrå oceanerna, de brunaktiga kontinenterna som var streckade med grönt, samt de vita molnen. Vi såg jordatmosfärens blåaktiga töcken som sträckte sig runt och omringade hela vår värld.

Vår store vän, Den Brede, viskade till mig på tibetanska: "Frukta inte, min Broder, ty detta är endast skenbilder; detta är Minnenas Samlingssal, en samlingssal för all kunskap på Jorden. Var inte rädd för vad som kommer att hända, ty det är endast vetenskap, illusionernas vetenskap, och även den tillhör illusionernas värld."

Vi satte oss ner; detta tycktes vara signalen. Vi tittade på Jorden, och då tycktes det oss som om vi föll, föll långsamt. När vi kom närmare Jorden såg vi att det var en mycket annorlunda Jord.

Först såg vi ett smält klot, sedan solidifierades det smälta klotet framför våra stirrande ögon, sprickor framträdde, eldflammar rusade tu, vattnet bildades och spred sig över Jordens yta. Land höjde sig, delar därav sänktes, kontinenter bildades, likaså oceaner; vi såg Jordens konvulsioner, såsom de var vid dess födelse. Vi såg otroligt egendomliga folk som var de första på Jorden. Vi såg Poseidon, Lemurien, Atlantis. Vi såg även de mäktiga civilisationer som blomstrade under tidsåldrar före dessa.

Vid det här laget kunde vi se vad som helst utan att kippa efter andan av förvåning. Vi hade sett ett överflöd av underverk; undren hade ingen makt över oss. När Jorden framför våra blickar tillväxte i ålder, och nationer sopades bort och ersattes av andra, väcktes intresset inom oss, men inte något mer. Vår förmåga att kunna överraskas hade vi förlorat.

Vi kom så till vår egen tid. Vi såg Tibet, då vår religions grundläggare först uppträdde i denna trakt. Vi såg Potala byggas, och hur den gamla fästningen - som de blodtörstiga ti-

betenska konungarna tidigare hade rest på platsen - fullständigt raserades. Vi nådde det innevarande året, passerade det och fortsatte vidare långt in i framtiden, fram till året 3.000.

Vad vi såg och hörde var underbart. Vi tycktes befinna oss på Jorden, som om vi stod vid sidan av eller något bakom den främste aktören. Vi kunde se och höra allt, men vi kunde inte vidröra något eller själva bli vidrörda. Vid året 3.000 och några till bleknade de bort, dessa underbara intryck.

Den Brede vände sig om och sa: "Nu ser du, Bröder, varför vi vakar över Jorden. Om människans dåraktigheter ohämmade får fortgå, kommer förfärliga saker att hända människosläktet. Det finns krafter på Jorden, mänskliga krafter, som motarbetar varje tanke på våra rymdskepp och säger att det inte finns något högre än människan på Jorden, att det inte kan finnas skepp från andra världar. Ni, mina Bröder, har blivit visade detta och underrättats härom, för att ni, med hjälp av era telepatiska kunskaper kan komma i kontakt med andra och bringa detta vidare."

Vi vet inte hur lång tid vi vistades på denna planet, det kunde vara dagar men likväl veckor, vi var nästan förblindade av de syners glans som vi skådat.

Folket var belåtet med sina rättigheter.
Det var ett fridfullt folk som liksom vi från
Tibet endast önskade fred.

Till sist var tiden inne för oss att återvända till Jorden, vilken nu syntes oss som en tarvlig plats, en planet som bleknade i sin betydelselöshet jämförd med Venus härlighet. Sorgmodiga steg vi ombord på rymdskeppet och sörjande återvände vi till den Gömda Dalen; aldrig mer, tänkte jag, skall jag få se så underbara ting. Men jag misstog mig den gången, ty detta var endast den första av många resor.

Översatt från amerikanska originalen
av Carl E. Hallgren, Everett, Wash., USA.

Det är inte bara ekona från förra höstens bombprov som fortfarande är aktuella. Även bombproven från hösten 1958, ja, t.o.m. från

hösten 1956 fortsätter att "eka" med förödande verkan, framhåller ing. Svantesson, som forskar vidare på teorin om sol- och jordekonas verkningar. En viss dämpning av bombprovets verkningar har dock kunnat iakttagas under den senaste tiden.

Det väldiga strålningsbältet - kallat van Allenbältet - med enorma massor av elektroniska partiklar som ligger högt uppe i jonosfären, tillkom troligen under bombproven 1952-56, säger ing. Svantesson. Strålningsbältet medför med största sannolikhet de ofta återkommande försämringarna i väderlekssituationen på vår planet.

Ny vargavinter?

Den framstående amerikanske meteorologen Irving Krick är också inne på Svantessons teorier, då han hävdar att den senaste tidens abnormala väderleksförhållanden på skilda platser beror på radioaktiva strålningar som uppkommit vid de senaste årens kärnvapenprov. Dessa strålningsbälten ändrar den process varvid solens bestrålningsenergi högt uppe i luften förvandlas till s.k. jetvindar, som har en avgörande inverkan på vädret nere på jorden. Det radioaktiva bältet utövar ett ständigt tryck på jetvindarna, med det resultatet att när ett slags väder blivit rådande, har det en tendens att stanna kvar.

Om nu Kricks teori är riktig - och han påstår att ryska meteorologer är av samma uppfattning, och att detta är en av orsakerna till att Moskva har undertecknat provstoppsavtalet - får vi alltså ställa in oss på ett tiotal år med dåligt väder, eftersom det tar så lång tid för det radioaktiva bältet att försvinna. Samtidigt kan det fastslås att människans ingripande i naturen för första gången i historien ahr "skapat väder" i global omfattning, och att erfarenheterna av detta får de flesta människor att önska att det också måtte bli den sista.

((((((((((((((((())))))))))))))))))

Vattenytan

Glödande lava-strömmar

NOSTRADAMUS PROFETIOR

oooooooooooooooooooooooooooo

av Yngve Freij

Det är ett faktum att den store franske läkaren och siaren Michel Nostradamus genom sina gåtfulla och på många sätt enastående framtidsförutsägelser har givit upphov till en verklig "Nostradamusforskning", där kanske ett 50-tal forskare från hela världen under det senaste århundradet framlagt sina ofta högst varierande tolkningar av hans profetior.

Nostradamus verkade 1503-1566, ungefär vid den tidpunkt då den medeltida världsbilden började vika för gryningen till en utveckling mot den modernare tiden. Under denna tid fanns det väl knappast någon som i sin "vildaste fantasi" kunde tänka sig eller förutse vår tids moderna teknik, dessa "under" vi dagligen omgives av, utan att närmare fundera på saken.

En del forskare vill söka förklara Nostradamusproblemet genom den sedvanliga "vetenskapliga" ståndpunkten, att då några - som det heter - "övernaturliga fenomen" inte existerar, det inte heller kan tänkas existera några förutsägelser om världens framtida historia. Det hela skulle helt behändigt kunna avfärdas som en samling dunkla och mångtydiga strofer, och att sedan dessa strofer tycks slå in, skulle helt enkelt bero på, att de genom den dunkla framställningen kan tolkas på ungefär vilket sätt som helst. Att det verkligen förekommer åtskilliga exakta tids- och namngivelser glömmar man gärna bort.

Flertalet forskare har dock övertygats om profetiornas äkthet, även om de inte kan förklaras naturvetenskapligt. Ockultister vill måhända förklara det hela genom att hänvisa till "astralljuset", där allt som har hänt, händer och kommer att hända, säges avspeglas i "det eviga nuet."

Den berömde dr Poul Bjerre har i en intervju förklarat, att Nostradamus är "en klart avgränsad gestalt, och hans visioner någonting

så ytterligt sällsynt att man tvingas betrakta dem som särfall." Fil.dr. Alf Ahlberg har i en artikel ställt frågan: "Ligger det verkligen något orimligt i tanken att framtiden under vissa förhållanden skulle kunna förutsägas? Är det inte en smula förmätet av den bildade nutidsmänniskan att under rubriken "vidskepelse" inordna allt vad de gamla folken betraktade som hemlig visdom?"

Nostradamus har i sina 942 strofer beskrivit Europas och världens öde från senare delen av 1500-talet tom. ca år 2800. Han har med avsikt blandat stroferna om varandra, och därmed har han verkligen lyckats sätta myror i huvudet på forskarna. Man har dock konstaterat att minst 500 strofer har slagit in på kända historiska tilldragelser, särskilt under det andra världskriget, där många av stroferna var så tydliga att deras uppfyllelse länge väntades i Frankrike och Tyskland.

De få strofer som presenteras i denna artikel berör främst händelser under andra världskriget, vår moderna teknik och liknande.

De översatta stroferna och tolkningarna till dessa är hämtade ur 3 böcker, då det ju kan vara av intresse att ta del av olika författares ibland något skilda tolkningar.

Böckerna äro:

1. Nostradamus, mannen som såg in i framtiden, av Lee Mc Cann.
2. Europas framtid enligt Nostradamus, av G. Gustafsson.
3. Nostradamus profetior, av Åke Ohlmarks.

Samtliga är mycket läsvärda och rekommenderas varmt för intresserade!

Efter resp. stroftolkningar användes dessa förkortningar:

(LMC) = Lee Mc Cann
(GG) = G. Gustafsson
(ÅO) = Åke Ohlmarks

)- - - - ->

PROFETIOR FÖRE ANDRA VÄRLDSKRIGET *****

Galilei

(Strof): "I väldigt antal astronomer ställas, med skymf, exil och bann till ansvar här, år 1607 en dom skall fällas - och ingen säker mer i landet är."

(Tolkning): År 1607-1608 gjorde Lippershey i Middleburg den första kikaren, som för Galileis undersökningar blev första steget till den år 1616 fällda kättardomen. (ÅO)

Napoleons tåg över Alperna

"En väldig här passerar Alpers länder, strax efter det man ångvidundret gjort, det underbara, men plötsligt vänder sig, toskanerbjässen mot en bättre ort."

- I slutet av 1700-talet utvecklades ångmaskinen och ångbåten. I maj år 1800 gick Napoleon över Alperna, och samtidigt fördrevs storkhertigen av Toscana från sitt land. (ÅO)

Nationernas Förbund

"Vid Genevesjön skola predikningarna väcka förargelse. Dagarna förvandlas till veckor, månader och år, varefter alla blir vanmäktiga. Domarna skola förbanna sina fåfängliga lagar."

- Nationernas Förbund saknade redan från början den rätta auktoriteten, och värre blev det när man skulle bilägga de konflikter som de upprustade staterna ställde till med. Det blev till sist bara "ändlösa predikningar". (GG)

- - - - -

"En duvgrå fågel länge ses mot skyn, mitt emellan Dole och de toskanska landen, Grön kvist i näbben, vilken festlig syn, snart dör den store anden."

- Geneve ligger nästan exakt på fågelvägen mellan det franska Dole och översta Toscana i Italien. Fredsduvan med olivkvist i näbben var NF-

emblemet. "Den store anden" bakom verket - president Wilson - dog 1924, innan fiaskot ännu var uppenbart. (ÅO)

ANDRA VÄRLDSKRIGET

"Tyskarna och deras grannar,
skall vara i krig för att erövra molnen,
det kommer över havet gräshoppor och mygg,
Geneves fel skall då bli uppenbarade."

- Gräshoppor och myggor = flygplan. (LMC)

"Norge, Dacia och Storbrittannien,
skall trakasseras av de förenade bröderna,
Det romerska överhuvudet är av galliskt blod,
härarna slås tillbaka till sin skog."

- Bröderna ifråga är givetvis Hitler och Mussolini... (GG)

"Brandstiftaren blir träffad av sin egen eld,
eld från himlen mot Carcassonne och Comines,
Foix, Auch och Mazéres. Den högt uppsatte gubben flyr bland dem från Hessen, Sachsen och Thüringen."

- Profetian talar om vedergällning för brandstiftaren, dvs. närmast de luftbombningar som de allierade måste tillgripa mot de tyska positionerna i Frankrike. "Gubben" i profetian är den då 88-årige marskalk Petain, som tyskarna tog med sig vid utrymningen av Vichy. (GG)

"För den store i rullstolen skall de angripna
bliva dödade i rangordning, den hårdnackade
talaren och den hårde sönderslitaren,
den tredje oktober bli de övriga hängda."

- President Roosevelt måste en tid använda sig av rullstol. "Talaren" är Hitler, och Göring får av sin benämning "den hårde sönderslitaren" för sina bombräders skull. De övriga dödsdömda nazistledarna hängdes den 16 okt, vilket är detsamma som profetians den 3, enligt den gamla stilen! (GG)

"Den stora klockan som ordnar timmarna,
skall slå över tyrannens död,
tårar, klagorop, inga mätta munnar,
V.S.C., fred, sänker då sitt svärd."

- Den stora klockan är Big Ben på parlaments-
huset i London. Denna klocka tillkännagav kl.
12 på segerdagen den 8 maj 1945 att tyrannen
Adolf Hitler var död. Och V.S.C; dvs. Winston
Spencer Churchill kunde lämna krigsbestyren
och ägna sig åt fredliga värv. (GG)

ETT TREDJE VÄRLDSKRIG?

""""""""""

Nostradamus förutsäger inte direkt ett 3:e
världskrig, åtminstone inte i likhet med de
båda föregående storkrigen. Enligt GG:s tolk-
ning i "Europas framtid.." skall siaren en-
dast ha förutsagt en resning och ett fördri-
vande av den ryska kommunistregimen i Östeuro-
pa, vilken - som det heter - skall vara rådän-
de "tills ankomsten av den helige Ande, som
framträder från 48 breddgraden, skall förorsä-
ka en själavandring som borttager Antikrist."

GG vill tolka "den helige Ande" som en re-
ligiös rörelse för kommunismens bekämpande,
vilken skall uppstå i Österrike, som ju är be-
läget på 48 breddgraden. GG har också angivit
en - ganska osäker - tidsangivelse när detta
skulle ske, nämligen i början av 1965, eller i
varje fall någon gång under första hälften av
1960-talet.

En annan tolkning ger ÅO till denna strof:
"Tre gånger krossad Antikrist dock gånger,
i tjugosju års tid till blodig strid,
med kättardröp och flyktingar och fångar,
blod, lik, röd flods och hagelstormars tid."

- Skildringen av de rödas framfart är ju den
vanliga. Möjligen sias om ett tredje världs-
krig, men kan detta verkligen räcka i 27 år?
Kan man tänka sig 27 år från aggresionen 1941,
skall kommunistväldet störtas 1968? (ÅO)

TEKNIKENS UNDER

""""""""""""""""

Ubåten

"Ett sällsamt skepp ses under havet jaga, och stanna utanför en okänd hamn, för palmkvistbärarna är sent att klaga, när död och rov trots varning slöt sin famn."

- Ubåtskrigets specialitet; att ligga på lur utanför hamnarna och där sänka in- och utgående. Andra halvstrofen målar indignationen mot torpederingen av fredligt handelstonnage. (ÅO)

Amfibietanken

"När en gång havets flod vräkt upp på stranden, den stora fisk, på land som hav kan gå, skön, gruvlig styr den ifrån stranden, och snart vid muren fienderna stå."

- Situationen från invasionen i Normandie, då amfibietanks användes. (ÅO)

Filmen

"Sublima kroppar skall bli ändlöst sedda, för ögats lins och snart sig visa så; med enbart framsida, osynligt ledde, Den helga bönsens tal skall minska då."

- Deltagarantalet i gudstjänsterna blir lidande på filmens och speciellt televisionens utbredning. (ÅO)

Månraketerna

"I norr de massor skall sig mäktigt möda, som ger Europa och vår värld dess nöd, stort byte höstas av två mänskott snöda, när ungrarna förstärkts till liv och död."

- Året efter det ungrarnas frihetskamp mot sina röda herrar nedslagits i blod (1958), sände ryssarna upp sina två uppseendeväckande månra-keter, med vilka de ju inhöstade ett otroligt byte. Texten har ordagrant "två förmörkelser på månen". (ÅO)

- - - - -

FRAMTIDA HÄNDELSE

|||||

"Fréjus, Antibes och städerna kring Nizza, förstöras skall av makt från hav och land, gräshoppor svärmar villt med vindar vassa, folk dödas, plundras, binds med krigisk hand."

- Rivierastäderna ödelägges i detta krig, och flygplanssvärmar kommer över havet. Jfr också Fréjus fruktensvärda förstörelse av "makt från havet", översvämn. kring årsskiftet 59-60. (ÅO)

- - - - -

"Saturn och Jupiter i Vädursskallen, o allmacts Gud, vad välvningar här sker! På fred i lång tid följer ofärdsknallen, Italien, Frankrike stor jämmer ser."

- Frankrike är skövlat och taget när Saturnus står i Vädurens svans och Jupiter i dess huvud den 10 maj år 2118. (ÅO)

- - - - -

"En sekt av tänkare vars lära rensas, föraktar död, guld, ära, rikedom, av Tysklands berg skall den ej begränsas, stöd att den följa får var strävan from."

- Från Tyskland breder sig den nya tron, "föraktande död, ära...", över världen. (ÅO)

|||||

Galax red. har härmed nöjet meddela sin läsekrets att omtryckning av 1:a halvåret 1963 nu är på gång. De medlemmar som beställt hela årg. 1963 kan därför räkna med att få dessa 2 sammanst.-nummer under januari 1964. I och med denna omtryckning kan hela årg. 1963 erhållas på beställning, då vi nu har ett 40-tal ex. av varje nummer i lager.

M.I.S. styrelse tackar alla nya medlemmar för visat intresse för vår verksamhet, och till dem som inte redan har, men önskar medlemskap för 1964, är vi tacksamma för ett meddelande härom i god tid. Red. kan i så fall bättre planera antalet medlemsblad redan i början av 1964.

HIMMEL MELLAN OCH JORD

Wilbur J. Wilkins, en elektriker från Los Angeles, försvann 1954 spårlöst tillsammans med en kollega i ett hyrt flygplan. Man fann aldrig vare sig flygplan eller kroppar.

I sin ägo hade Wilkins nedanstående egendomliga symboler, som han påstod representerade de små människens språk på planeten Maser.

	Eden-mai		Xenph-mau		Josh-tau-marin
	Enlil		Kal-mu-kal		Ragif-kont-va
	Lésn-tal		Iso-tok-mal		Udai-hun-dali
	Mesmai		Ragda-muntil		Megal-mex-mal
	Max-mai-kish-rok-tau-mun				

I Ottawa, Kanada, anklagades lady Rhoda för vårdslös framfart i trafiken. Hon påstår sig besitta röntgensyn, men hade med sin bil kört på en fotgängare under en demonstration med förbunna ögon.

Enligt major Donald Keyhoe har USAF (Amer. flygvapnet) 10.000 dollar tillgängliga att spendera på undersökningar av varje enskilt UFO-fall.

Australiska rymdklot

De egendomliga "rymdklot" av metall, som man i april och mitten av juli upptäckte i Nya Syd-Wales, Australien, har fortfarande inte identifierats enligt minister Allen Fairhall, ledamot av det australiska statsutskottet. Fairhall förklarade nyligen att hans förfrågningar hos USAs och USSRs rymdbyråer varit gagnlösa.

Det första klotet, ett 6 kilos ihåligt sfäriskt klot, 35 cm i diameter, blev upptäckt den 8 april 1963, i en ödslig del av Bouilla Station, Nya Syd-Wales. Mannen som fann det, mr J. McLure, sade att ingen annan varit i det området på 50 år. Vetenskapsmän lyckades inte öppna klotet, trots att de försökte med både fil och metallsåg.

Den 30 april framlade minister Fairhall för representanthuset, att klotet definitivt hade identifierats som en del av en rymdfarkost. Han sade vidare att den inte hade blivit öppnad än, eftersom den kunde tänkas innehålla "något intressant av vetenskapligt intresse." Han tillade: "Det är en chans på miljonen att ett metallföremål i en bana kring Jorden skulle överleva återinträdet i atmosfären och komma ner i en bit." Australiska vetenskapsmän sade senare att klotet kan ha skyddats av en värmesköld.

Den 28 juni föll den andra "rymdkulan" ner i Nya Syd-Wales, 100 km från den förra nedslagsplatsen. Denna vägde 8 kg och var 40 cm i diam. Den var gjord av samma underliga metall.

Det tredje klotet föll ner den 12 juli 1963, i närheten av Muloorina i Sydaustralien. Den var 15 cm i diam. och försett med en öppning.

Om kloten är av utomjordiskt ursprung, måste en mycket avancerad kontrollmekanism ha använts för att hindra dem att förintas i atmosfären.

Kanske sitter australiska regeringen inne med svaret - om de nu har lyckats öppna dem. I varje fall håller de tyst om vad de eventuellt kan ha upptäckt.

(UFO-Investigatör)

- - - - -

Rymdforskning finns omtalad på många ställen i bibeln, upplyser bibelkunnaren Josef Söderberg från Jävre, som deltagit i en ungdomsafton i Skellefteå. Han nämnde även att en livstidsfånge på Långholmen räknat antalet bokstäver i bibeln och kommit fram till 3.583.456. Räkningen hade tagit 17 år och 3 månader.

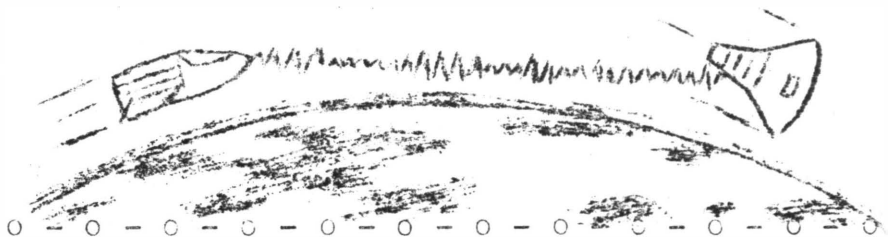
Tefat i toppkretsar

Prins Philip i England är nu upptecknad (i Mc Calls juninumner, med 30 miljoner läsare) som en försvarare av de flygande tefaten. Vid en av drottningens middagsbjudningar sade han till några vänner: "Jag är säker på att de existerar - alla bevis tyder på det, och många säger att de har sett dem. Ni borde verkligen läsa boken Flygande Tefat har Landat."

Prins Philip har i många år ingående studerat UFO-gåtan, liksom flera andra inom Europas högsta echelong, såsom t.ex. lord Mountbatten, lord Downing och general Chassin.

Telepati och gravitation

Vid en astronautisk kongress som avhölls i Paris för ett par månader sedan, tog ryssarna upp ämnet telepati som ett kommunikeringsmedel mellan astronauter som färdas i den zon mellan Jorden och Månen där de båda himlakropparnas gravitation neutraliserar varandra. Man antar att det endokrina körtelsystemet fungerar mera effektivt där än nere på Jorden. Huruvida detta är fallet kan naturligtvis endast avgöras genom experiment.

HAR VI ÅTERUPPTÄCKT FLYGTEKNIKEN

I FÖRHISTORISKA KULTURER?

4:e avsnittet av prof. Marcel Homets föredrag.

Detta förklarar inte den naturkatastrof som följde efter ett slag och som förintade mänskligheten - inte heller historien om Alexander, vilken säkerligen såsom anekdot är uppdiktad, men som i själva verket säkert "flög i det iskalla kosmos och där mötte en människofågel". Detta förklarar inte heller elden som förtär allt, bergen som störtar samman.

Låt oss nu anföra en sumerisk dikt: "Knappt hade dagen grytt förrän ett svart ovädersmoln steg upp på himlen. Anuaki-gudarna tände sina facklor vars flammor brände staden."

Ty...vi laddar kanoner, batterier, atombomber... och med dem lägger vi de civiliserade städerna i aska!

"Mitt vapen Nunu," säger den sumeriska dikten, "flyger med sju vingar över berget, och en våldsam eld som har ödelagt stenarna och hela slätten runtom.... himmelens gifttänder har fått många att gråta över dalen, som var fylld av blod, och de har klagat över den ödelagda bebyggelsen."

Vilken beskrivning! Hur kan man föreställa sig sådana saker om det inte åtminstone delvis har funnits något underlag för dem? Och vidare: Hur har så många olika folk - på ett primitivt stadium (eller i närheten därav) som bor tusentals kilometer från varandra, avskilda genom oöverstigliga bergskedjor eller stora oceaner - hur, frågar jag, har dessa folk kunnat uppfinna så många identiska detaljer, och rapportera om sådana "fakta" som luftskepp, den svarta solen och atomödeläggelser som våra vetenskapsmän knappt ens har börjat få ögonen på?

Jag har lånat en del uttalanden från tidsskriften "Planeten", nr 6. Den säger om detta ämne:

"Antropologen ställs inför det intressanta faktum att vissa kulturer betonat att privilegier

gierade skapelser, gudar, människor i kontakt med dem, och skickliga hantverkare, använde flygmaskiner.

Andra kulturer på motsvarande nivå har inte intresserat sig för detta problem, så när som på några få undantag, bland vilka man ibland finner en okänd härkomst. Kulturerne från den första gruppen har begrepp om universums dimensioner, om skapelsens längd, om de levande skapelsernas olikheter etc... besynnerligt bekräftat av det moderna vetandet.

Det är åtminstone ett oroande fenomen.

Och när man studerar den gamla tidens greker, analyserar deras texter med hjälp av de förmånsta moderna hjälpmedlen, kommer man med säkerhet inte att få fram ett enda bevis för existensen av flygande maskiner, men man kan inte bara kategoriskt förkasta en svag möjlighet för deras reella existens."

Inom detta område bekräftar "Planeten" ett dokument som de tvekade att offentliggöra:

"Harshacharita", en roman skriven på sanskrit som berättar att kung Kakavarna blev upptagen i en mekanisk luftvagn (Yantrayana) som just hade konstruerats av en grekisk fånge."

Vidare säger "Planeten":

"I det elfte århundradet berättar Brihat Katha Slokasamgraha att Vasvadeetta önskade stiga upp i en luftvagn för att kunna se hela jorden... men hans arbetare kunde inte utföra en sådan konstruktion och svarade, att endast "Yavanaerna" (grekerna) var i stånd därtill."

I Indien finner man också ett slags luftskepp som styrdes med hjälp av ett tangentbord försett med knappar.

I en kinesisk berättelse redogöres det för en plan över ett luftskepp, som blev upptäckt i en civilisation som hade sin höjdpunkt ca 3.000 år före Kristus. Till och med namnen på de olika metallerna lär ha varit anförda.

I Quemran-skrifterna (Döda Havet) finns det en klar antydning om väsenden, som föll ned från himlen.. som kom från ett "bebott universum".

"Buddhistmunken Gunavarman (367-431)", berättar "Planeten" vidare för oss, "förklarar att han flög från Ceylon till Java... han ankom i en glänsande båt som satte sig på marken, till stor förvåning för folket och härskarens moder, som hade drömt om det..."

Om dramaförfattaren Bhavabhuti (400-talet f.Kr.), berättar "Planeten" slutligen: ... Han talar i samma ordalag om en flygande vagn, vars bruk var allmänt."

Låt oss avsluta denna framställning med några utdrag från Bibeln. Vi har 1:a Moseboken, kap. 6, vers 4, som handlar om jättar som hade fallit ner på Jorden, vilket den store vetenskapsmannen Eduard Dhorme har kommenterat enligt följande:

"Nephilun-jättarna i Bibeln är fabelskapelser, som enligt etymologin kanske har fallit ner från himlen. Man stöter inte på dem på andra ställen, men deras himmelska härkomst synes angiven i berättelsen som börjar med kap. 6 i 1:a Moseboken."

På andra ställen talas det om "Manerna", om vilka Eduard Dhorme uttalar: "Efter de himmelska skapelserna och de mänskliga (som synes skiljer uttydaren de båda begreppen ganska skarpt åt) har vi Rephaim-jättarna, dvs. Manerna."

När Dhorme likaledes talar om Gibborinerna, som står över den vanliga människan, bekräftar han: "Dessa äro mystiska skapelser, som är besläktade med den gudomliga naturen och som senare kommer att identifieras som änglar."

Om vi slår upp Jesaja, kap. 60, vers 8, läser vi: "Vilka äro dessa som komma farande likt moln..." och Jeremias, kap. 4, vers 13: "Se, såsom ett moln kommer han upp, och såsom en stormvind äro hans vagnar; hans hästar äro snabbare än örnar, ve oss, vi äro förlorade!"

Och hos Sakarja, 5 kap., 1-2 vers: "När jag sedan åter lyfte upp mina ögon, fick jag se en bokrulle flyga fram... jag ser en bokrulle flyga fram; den är tjugo alnar lång och tio alnar

bred," vilket f.ö. även meddelas av Jeremia, Hesekiel och i Konungaboken, med den exakta angivelsen att "denna flygande rulle var av ungefär samma längd som förgården till Salomos tempel."

Vilken samstämmighet det finns hos alla dessa författare som säkerligen inte har varit utsatta för hallucinationer! De har säkert sett något, och sett det på mycket nära håll för att kunna beskriva det. Vad? Därom veta vi intet.

Kanske kan sumernas förklaringar hjälpa oss att förstå något?

"Kosmos", säger deras äldsta traditioner, "styres av levande väsenden, men mycket mäktigare och skickligare än jordens människor."

Jag skall nu berätta en skandinavisk saga:
"Efter inbjudan av en fé begav sig en dödlig åstad till en ~~annan~~ planet, där kvinnorna är vackra, där man inte åldras, och där århundradena svimmar som jordminuter. Han vänder tillbaka, under det han tänker att han har tillbringat några timmar på en annan planet, men tusentals år har i själva verket runnit bort. Han känner inte mera igen något."

Detta kommer att vara min sista fråga:

För endast några få år sedan ställde sig vetenskapen frågan om tidens relativitet i den interplanetariska rymden. Man vet nu, att om en människa reser ut i rymden och färdas med en fart som vi för närvarande inte kan föreställa oss, kan han, när han vänder tillbaka till vår planet, ha levat i flera hundra år.

Detta är officiellt och vetenskapligt bevisat.

Jag vore tacksam om jag kunde få en förklaring på hur sagornas författare vetenskapligt eller legendariskt kunde vara på det klara med dessa förhållanden, som de inte rimligtvis kan ha föreställt sig!

Men vilken är min slutsats beträffande luftskeppen som kommer eller kanske inte kommer från andra planeter?

Det finns ingen slutsats, ty jag har i denna framställning följt samma regel jag satte mig för att följa då jag skrev "På jakt efter Solgudarna" och "Världens Navel", dvs. att visa publikum absolut obestridliga dokument och därefter låte dem draga sina egna slutsatser.

Ty, en författare som vill framtvinga en slutsats, kommer laddrig att kunna övertyga sina egentliga motståndare, och vetenskapen vinner i detta fallet ingenting.

Vad beträffar den egentliga arkeologin, dvs. efterforskningen efter gamla civilisationer, kommer jag att mera bestämt precisera mig.

Ett stort antal arbeten av sinsemellan oavhängiga forskare, liksom berättelserna från de heliga böckerna, av vilka Bibeln intar en framstående position, bevisar obetingat att det i forna tider fanns en eller flera ursprungliga civilisationer, åtskilda från "vår" förhistoria av en klyfta som var mer eller mindre blodig - en världskatastrof - denna syndaflojd, som det utan undantag och med enastående detaljer berättats om i samtliga gamla sägner.

Detta har jag försökt bevisa i mina senaste böcker - genom att taga hänsyn till mina egna fel, min förmåga att lära, förstå och korrekt återgiva fakta från lång tid tillbaka, är det under alla förhållanden en sak - en enda sak - jag vill göra gällande: Mitt arbete har utförts ärligt och samvetsgrant, och helt säkert gläntar det för vetenskapen litet mer på vår förhistorias mystiska dörr.

Detta var mitt enda mål.

Sao Paulo, den 19 december 1962.

Prof. Marcel F. Homet.

- S L U T -

1963 - 1964

MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP

Fack 2012 - Malmö 2